

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลจังหวัดศรีสะเกษ

วันที่ ๒๙ เดือน พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๕๙

ความอาญาและคดีแพ่งที่เกี่ยวเนื่องกับคดีอาญา

ระหว่าง	{	พนักงานอัยการจังหวัดศรีสะเกษ	โจทก์
		นางสาวมณีรัตน์	โจทก์ร่วม
		นายคำราม	จำเลย

เรื่อง หมิ่นประมาท ความผิดต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

โจทก์ฟ้องว่า เมื่อวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๕๘ เวลากลางวัน จำเลยนำข้อความอันเป็นเท็จ ลงในระบบคอมพิวเตอร์เผยแพร่แก่สาธารณชนทั่วไปว่า “เจ้เจ้าของโรงสีรวมชัยชูพันธ์ มีค่าแค่ ๘๐๐ บาท เพราะมันจะโกงเงินผม ๘๐๐ บาท ลูกค้าของมันทุกคนจะชู้หน้าด้วยตีนยังได้. คนที่ทำการค้าการขายกับมัน. ให้ระวังด้วยเพราะมันทั้งชู้โกงและกลับกลอกสุดๆ ระวังกันด้วยคับ” โดยเจ้าของโรงสีรวมชัยชูพันธ์ในข้อความดังกล่าวหมายถึงนางสาวมณีรัตน์ ผู้เสียหาย และการกระทำดังกล่าวยังเป็นการใส่ความผู้เสียหายต่อบุคคลที่สามซึ่งเป็นสมาชิกเว็บไซต์เฟซบุ๊ก โดยการเผยแพร่ข้อความอันเป็นการโฆษณาด้วยตัวอักษรให้ปรากฏว่าผู้เสียหายมีพฤติกรรมคดโกง พุดจากลับกลอกผิดคำพูด โดยประการที่น่าจะทำให้ผู้เสียหายเสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น และถูกเกลียดชัง เหตุเกิดที่ตำบลโสน อำเภอขุขันธ์ จังหวัดศรีสะเกษ ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๒๖, ๓๒๘ พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๓, ๑๔

- ๒ -

ระหว่างพิจารณา นางสาวฉวีรัตน์ ผู้เสียหาย ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลอนุญาต และยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นค่าเสียหายต่อชื่อเสียงเป็นเงิน ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท

จำเลยให้การปฏิเสธ และให้การในคดีส่วนแพ่งว่า จำเลยไม่ได้กระทำความผิดตามฟ้องจึงไม่ต้องรับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ร่วม ขอให้ยกฟ้อง (ที่ถูยกยกคำร้อง)

พิเคราะห์พยานหลักฐานของโจทก์ โจทก์ร่วมและจำเลยแล้ว ข้อเท็จจริงรับฟังยุติในเบื้องต้นว่า เมื่อวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๕๖ จำเลยนำข้าวเปลือกของนายบุญช่วย บิดาจำเลย ไปจำหน่ายที่โรงสีรวมชัยชุมชนธตามโครงการของรัฐบาล โรงสีดังกล่าวตีราคาข้าวเปลือกของนายบุญช่วยเป็นเงิน ๑๖.๒๐ บาทต่อกิโลกรัม แต่นายบุญช่วยนำข้าวเปลือกไปจำหน่ายเกินวงเงินที่รัฐบาลกำหนด ๑,๘๒๕ กิโลกรัม ตามสำเนาใบชั่งน้ำหนักและสำเนาใบประทวนสินค้าเอกสารหมาย จ.๒ ทำให้นายบุญช่วยมีสิทธิรับข้าวเปลือกคืนเป็นข้าวสารคำนวณได้ ๘ กระสอบ ตามสำเนาใบสรุปค่าใช้จ่ายเอกสารหมาย จร.๓ ต่อมาวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๕๘ จำเลย นายบุญช่วยและนางภารดี บิดามารดาจำเลย ไปที่โรงสีดังกล่าวเพื่อรับข้าวสารคืน มีการต่อรองราคากันระหว่างโจทก์ร่วมกับจำเลยและนางภารดีจนที่สุด โจทก์ร่วมจ่ายเงินให้นางภารดีเป็นค่าข้าวเปลือก ๑,๘๒๕ กิโลกรัม กิโลกรัมละ ๑๒ บาท เป็นเงิน ๒๑,๙๐๐ บาท ชั้นสอบสวนจำเลยให้การปฏิเสธตามบันทึกคำให้การของผู้ต้องหาเอกสารหมาย จ.๖ โจทก์ร่วมเป็นหุ้นส่วนผู้จัดการโรงสีดังกล่าว ตามสำเนาทันทีรับรองเอกสารหมาย จร.๑ มีปัญหาต้องวินิจฉัยประการแรกว่า จำเลยกระทำความผิดตามฟ้องหรือไม่ สำหรับความผิดฐานนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์อันเป็นเท็จนั้น เมื่อพิจารณาถึงวัตถุประสงค์ของพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. ๒๕๕๐ แล้ว เห็นว่า พระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวมีจุดมุ่งหมายที่จะคุ้มครองประโยชน์สาธารณะเป็นหลัก และบัญญัติขึ้นเพื่อที่จะใช้บังคับเกี่ยวกับการกระทำความผิดที่ประมวลกฎหมายอาญา

- ๓ -

ไม่สามารถที่จะใช้บังคับได้ แตกต่างกับความผิดฐานหมิ่นประมาทตามประมวลกฎหมายอาญาที่มุ่งคุ้มครองชื่อเสียงของบุคคลผู้ถูกใส่ความเป็นสำคัญ ดังนั้น ข้อมูลคอมพิวเตอร์เป็นเท็จย่อมหมายถึงข้อมูลที่ไม่ใช่ของจริงโดยอาจมีเนื้อหาไปในเชิงหลอกลวงหรือฉ้อโกงจนน่าจะเกิดความเสียหายแก่ผู้อื่นหรือประชาชนได้ ฉะนั้น ไม่ว่าจะจำเลยจะได้นำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ตามฟ้องหรือไม่ หรือข้อความดังกล่าวเป็นข้อความที่เป็นการใส่ร้ายโจทก์ร่วมโดยเป็นเท็จหรือไม่ก็ตาม ย่อมไม่ใช่ข้อมูลคอมพิวเตอร์อันเป็นเท็จตามนัยมาตรา ๑๔ (๑) แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. ๒๕๕๐ การกระทำของจำเลยตามฟ้องจึงไม่อาจเป็นความผิดฐานนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์อันเป็นเท็จตามพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวได้ นอกจากนี้โจทก์ร่วมไม่เป็นผู้เสียหายในความผิดฐานนี้ ไม่อาจยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ จึงมีคำสั่งให้เพิกถอนคำสั่งเดิมที่อนุญาตให้เข้าร่วมเป็นโจทก์ในความผิดฐานนี้ และสั่งใหม่เป็นว่าไม่อนุญาต มีปัญหาต้องวินิจฉัยประการต่อไปว่า จำเลยกระทำความผิดฐานหมิ่นประมาทโดยการโฆษณาด้วยตัวอักษรตามฟ้องหรือไม่ โจทก์และโจทก์ร่วมมีโจทก์ร่วม นางสาวมลลิกาและพันตำรวจโทประยงค์ เบิกความในทำนองเดียวกันว่า เมื่อวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๕๘ เวลาประมาณ ๑๒ นาฬิกา นายบุญช่วย นางภารดี และจำเลย ไปที่โรงสีดังกล่าวเพื่อขอรับข้าวสารคืนเนื่องจากได้นำข้าวเปลือกมาจำนำไว้เกินกว่าที่รัฐบาลกำหนด แต่ขณะนั้นข้าวสารของนายบุญช่วยยังอยู่ที่โรงสีจอมพระประเสริฐผลสุรินทร์ จังหวัดสุรินทร์ และจะถูกส่งมาที่โรงสีรวมชัยชุมชนในวันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๕๘ โจทก์ร่วมจึงแจ้งให้ทราบและเสนอทางเลือกว่า นายบุญช่วยสามารถเลือกที่จะรับข้าวเปลือกคืน ๑,๘๒๕ กิโลกรัม หรือรับคืนเป็นข้าวสาร ๘ กระสอบ กระสอบละ ๙๕ กิโลกรัม รวมประมาณ ๗๖๐ กิโลกรัม โดยต้องชำระค่าใช้จ่ายขององค์การคลังสินค้า ๕๓๗ บาท และค่าใช้จ่ายของโรงสี เช่น ค่าสีข้าว ค่าขนส่งรวม ๑,๒๔๐ บาท แต่โจทก์ร่วมคิดเพียงกระสอบละ ๑๐๐ บาท รวม ๘๐๐ บาท หรือรับเป็นเงินสดที่คำนวณจากจำนวนข้าวสารที่จะได้รับคืนเป็นเงิน ๒๐,๘๐๐ บาท เมื่อหัก

- ๔ -

ค่าใช้จ่ายต่างๆ แล้วนายบุญช่วยจะได้รับเงิน ๒๐,๐๐๐ บาท หลังแจ้งให้ทราบจำเลย แสดงกริยาก้าวร้าวและขอรับคืนเป็นข้าวเปลือก ซึ่งโจทก์ร่วมยินยอมให้คืนเป็นข้าวเปลือก ของโจทก์ร่วมโดยให้นำรถยนต์มาบรรทุกกลับไป จำเลยจึงถามว่าคุณภาพข้าวเปลือก ของโจทก์ร่วมดีกว่าของนายบุญช่วยหรือไม่ โจทก์ร่วมตอบว่าดีกว่าอย่างแน่นอน แต่จำเลยเสนอขายข้าวเปลือกให้แก่โจทก์ร่วม โจทก์ร่วมยอมรับซื้อข้าวเปลือกในราคา กิโลกรัมละ ๑๒ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๒๑,๙๐๐ บาท จำเลยต่อรองราคา ข้าวเปลือกเป็นกิโลกรัมละ ๑๖.๒๐ บาท เมื่อโจทก์ร่วมไม่ยินยอม จำเลยได้ต่อว่า โจทก์ร่วมว่า เป็นคนขี้โกง สับปลับ หลอกลวง ในที่สุดฝ่ายจำเลยยอมรับเงิน ๒๑,๙๐๐ บาท จากโจทก์ร่วม ระหว่างการต่อรองราคาจำเลยพูดว่า จะแจ้งทหารและผู้ว่าราชการ จังหวัดมาตรวจสอบโรงสีดังกล่าว วันรุ่งขึ้นโจทก์ร่วมได้รับแจ้งจากนางสาวกัลยา ให้อ่านข้อความของสมาชิกที่ใช้ชื่อว่า Blak King ในเว็บไซต์เฟซบุ๊ก หน้าข่าวศรีสะเกษ เนื่องจากมีข้อความตำว่าโจทก์ร่วม โดยทำให้ผู้อื่นเข้าใจว่าโจทก์ร่วมเป็น คนขี้โกงตาม สำเนาข้อความเอกสารหมาย จ.๔ เมื่อวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๕๕ โจทก์ร่วมแจ้งความ ต่อพันตำรวจโทประยงค์เพื่อดำเนินคดีจำเลย จากนั้นวันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๕๕ จำเลย เข้าพบพันตำรวจโทประยงค์ตามหมายเรียก ชั้นสอบสวนจำเลยให้การปฏิเสธและขอให้การ ในชั้นพิจารณาตามบันทึกคำให้การผู้ต้องหาเอกสารหมาย จ.๖ โดยจำเลยไม่ได้แสดง หลักฐานแห่งการปฏิเสธใดๆ ทั้งไม่ได้ให้นำนายบุญช่วยและนางภารดีไปให้การต่อ พันตำรวจโทประยงค์ เห็นว่า เมื่อพิจารณาจากภาพประจำตัวของผู้ใช้ชื่อบัญชี “Blak King” ที่ปรากฏในเอกสารหมาย จ.๔ และ จ.๕ ประกอบกับรูปถ่ายเอกสาร ที่ปรากฏในเอกสารหมาย จ.๔ แผ่นที่ ๒ ที่มีลักษณะเหมือนกับสำเนาใบซึ่งนำหน้า เอกสารหมาย จ.๒ ข้อความในเอกสารหมาย จ.๔ ที่สอดคล้องกับเหตุการณ์ตาม คำเบิกความโจทก์และโจทก์ร่วมทั้งสามปากซึ่งไม่ปรากฏว่า มีสาเหตุโกรธเคืองจำเลย มาก่อน ไม่มีเหตุให้เชื่อว่าเบิกความขัดต่อความจริงในข้อนี้เพื่อปรักปรำจำเลย ทั้งจำเลย เบิกความเชื่อมกับคำเบิกความของพยานทั้งสามปากรับว่าจำเลยเป็นผู้ลงข้อความ

- ๕ -

ในเฟซบุ๊กเพื่อระบายความรู้สึก เชื่อว่าพยานทั้งสามปากเบิกความไปตามความเป็นจริง ส่วนที่จำเลยพยายามนำสืบให้เห็นว่าจำเลยไม่ใช่ผู้ใช้บัญชี “Blak King” โดยการถาม ค้านโจทก์ร่วมทำนองว่าโจทก์ร่วมไม่เห็นว่าเป็นผู้ลงข้อความกล่าวหาและต่อว่า โจทก์ร่วม และถามค่านางสาวมัลลิกาและพันตำรวจโทประยงค์ทำนองว่า ผู้ไม่ใช่ สมาชิกไม่สามารถลงข้อความในเฟซบุ๊กได้ และผู้ใช้สามารถใส่รูปผู้อื่นเป็นรูปประจำตัว แทนรูปของตนเองได้ เพื่อให้ศาลเห็นว่าไม่มีพยานปากใดสามารถยืนยันว่าจำเลย เป็นผู้ลงข้อความตามฟ้อง นั้น เมื่อพิจารณาจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนเกิดเหตุคดีนี้ หลักฐานการจำนำข้าวเปลือกเกินวงเงินที่รัฐบาลกำหนดตามสำเนาใบสรุปค่าใช้จ่าย เอกสารหมาย จร.๓ ข้อความในเอกสารหมาย จ.๔ และคำเบิกความจำเลยเกี่ยวกับ รายละเอียดของเหตุการณ์ก่อนเกิดเหตุ ประกอบกับรูปถ่ายในเอกสารหมาย จ.๔ และ จ.๕ ที่เป็นรูปถ่ายจำเลย มีความสอดคล้องเชื่อมโยงกัน และมีรายละเอียด ข้อเท็จจริงที่หากไม่ใช่ผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์จะไม่สามารถลงข้อความให้มีรายละเอียด และลงรูปถ่ายเอกสารเช่นนั้นได้ ซึ่งจำเลยเป็นหนึ่งในผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์นั้นคนหนึ่ง และมีส่วนได้เสียกับเหตุการณ์ ทั้งรูปถ่ายผู้ใช้บัญชีดังกล่าวเป็นรูปจำเลย นอกจากนี้ มีการตรวจพบข้อความในวันถัดจากวันเกิดเหตุการณ์ที่โรงสีดังกล่าว ยากที่จะมีผู้อื่น จัดเตรียมข้อมูลและรูปถ่ายต่างๆ สำหรับใช้ปลอมแปลงบัญชีผู้ใช้ของจำเลยขึ้น เพื่อปรักปรำจำเลยได้รวดเร็วเช่นนั้น และจำเลยเบิกความรับว่าเป็นผู้ลงข้อความดังกล่าวเอง ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่าจำเลยลงข้อความตามฟ้องในเฟซบุ๊กจริง ดังนั้น เมื่อข้อเท็จจริง ปรากฏตามเอกสารหมาย จ.๔ ว่า ข้อความตามฟ้องเป็นการกล่าวถึงเจ้าของโรงสี รวมชัยชูพันธ์ ย่อมทำให้ผู้ที่รู้จักโจทก์ร่วมทราบ ว่า ข้อความตามฟ้องกล่าวถึงโจทก์ ร่วมเพราะโรงสีดังกล่าวมี โจทก์ร่วมเป็นหุ้นส่วนผู้จัดการที่เป็นหญิงเพียงคนเดียว ตามสำเนาใบรับรองเอกสารหมาย จร.๑ ทั้งข้อนี้โจทก์ร่วมมีนางสาวกฤษณาพร และนางสาวกัลยา เบิกความทำนองเดียวกันว่า หลังอ่านข้อความตามฟ้อง ก็ทราบทันทีว่า เป็นข้อความที่กล่าวถึงโจทก์ร่วม และปรากฏต่อไปว่าจำเลยได้ลงข้อความอื่นๆ

- ๖ -

อีกว่า โจทก์ร่วมได้โอนเงินไปแล้วกว่าเจ็ดพันบาท แล้วยังจะโอนเงินอีก ๘๐๐ บาท ทั้งลงข้อความด้วยว่า ได้รับแจ้งจากเจ้าพนักงานตำรวจว่า มีคนแจ้งเป็นประจําว่าถูกโจทก์ร่วม โกง ดังนั้น การแสดงข้อความตามฟ้องเป็นการยืนยันข้อเท็จจริงว่า โจทก์ร่วมเป็นคน คดโกง ไม่ควรค้าขายด้วย อันเป็นการกล่าวให้ร้ายโจทก์ร่วมว่า เป็นคนไม่ดี น่ารังเกียจ ต่อบุคคลที่สาม ข้อความตามฟ้องจึงเป็นข้อความหมิ่นประมาทโจทก์ร่วมโดยประการที่น่าจะ ทำให้โจทก์ร่วมเสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น หรือถูกเกลียดชัง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๒๖ และเมื่อจำเลยหมิ่นประมาทโจทก์ร่วมโดยการลงข้อความตามฟ้อง ในเว็บไซต์เฟซบุ๊ก ย่อมเป็นการหมิ่นประมาทโดยการโฆษณาด้วยตัวอักษรอันเป็น ความผิดตามมาตรา ๓๒๘ มีปัญหาต้องวินิจฉัยประการต่อไปว่า การกระทำของจำเลย มีเหตุได้รับยกเว้นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๓๒๙ หรือไม่ เห็นว่า ตามเอกสารหมาย จ.๔ จำเลยลงข้อความว่า “ผมเพิ่งรู้คํ้าว่าชีวิตเจ้เจ้าของโรงสี รวบรวมช้ชู้ขันธ มีคํ้าแค่ ๘๐๐ บาท เหตุเพราะมันจะโกงเงินผม ๘๐๐ บาท อยากฝาก เตือนคนที่ทำการคํ้าการขายกับมันนะคํ้าว่าให้ระวังด้วยเพราะมันทั้งขี้โกงและกลับกลอก สุดๆ ระวังกันด้วยคํ้า” และหลังจากมีผู้ใช้บัญชีเฟซบุ๊กคนอื่นสอบถามเหตุการณ์ความ เป็นมาและแสดงความเห็น จำเลยได้ลงข้อความโต้ตอบแต่ละคํ้าถามและแต่ละความเห็น ว่า “มันโกงเงินคํ้าข้าวที่เอาไปประทวนเกิน๑,๘๒๕กิโล จากราคา๑๖.๒๐บาท เป็น ๑๒ บาท ตกลงกันอยู่นาน เราก็ยอมเพื่อให้เสร็จเพราะไม่ยอมมีปัญหา เพราะเงิน โรงสีมันคํ้างเรามา ๒ ปีแล้วเลยจะเอาให้เสร็จส่วนที่เหลือก็จะทำบุญให้มัน พอจะจ่ายตั้ง มันกลับบอกว่ามันจะหักตั้งไว้อีก ๘๐๐ แค่นั้นแหละเหตุเกิดเลย” ข้อความว่า “...เรายอม ให้มันโกงไป ๗,๖๖๕ แล้ว พอมันตั้งให้มันยังจะเอาอีก ๘๐๐...” ข้อความว่า “ส่วนอีก ๗ พันกว่านั้นผมทำบุญให้มันลวงหน้าเลยคํ้า...ชื้อขายกับคนแบบนี้เสียเปรียบสุดๆคํ้า” ข้อความว่า “...แวะเข้าไปดูหน้าคนขี้โกงได้แล้วคํ้า” และข้อความว่า “โกงได้แม้กระทั่ง ชาวนาจนๆ มันคงทำบ่อยแล้วคํ้า เพราะตำรวจที่ขู้ขันธบอกว่า ไปตรวจสอบบ่อยแล้ว เพราะมีคนมาแจ้งบ่อย” แต่จำเลยเบิกความรับว่าจำเลยได้รับแจ้งจากคุณพร ไม่ทราบชื่อ

- ๗ -

จริงและซื้อสกุลว่า ข้าวเปลือกที่นายบุญช่วยนำไปจำหน่ายไว้เกินวงเงินที่รัฐบาลกำหนด และจะได้รับคืนเป็นข้าวสาร และเบิกความว่าโจทก์ร่วมคำนวณค่าข้าวสารเป็นเงิน ๒๐,๐๐๐ บาท และหักค่ารถออก ๘๐๐ บาท ทั้งเบิกความตอบทนายโจทก์ร่วมถามค้านรับว่า เจ้าหน้าที่องค์การคลังสินค้า แจ้งให้ทราบว่าจะต้องเตรียมเงิน ๕๓๘ บาท เพื่อชำระเป็น ค่าใช้จ่ายขององค์การคลังสินค้าสำหรับการรับข้าวสารคืนด้วย นอกจากนี้ จำเลยยัง เบิกความอีกว่าได้รับแจ้งจากคุณพรว่าการจะได้รับข้าวสารคืนต้องได้รับอนุมัติจากรัฐบาล เสียก่อน เป็นเหตุให้จำเลยต้องโทรศัพท์สอบถามความคืบหน้าจากคุณพรเป็นประจำดังที่ จำเลยเบิกความ แสดงว่าจำเลยทราบดีว่านายบุญช่วยไม่สามารถรับคืนเป็นข้าวเปลือกได้ เพราะข้าวเปลือกของนายบุญช่วยถูกสีเป็นข้าวสารแล้ว การรับคืนเป็นข้าวเปลือกต้องรับ ข้าวเปลือกของโจทก์ร่วมแทน และไม่ว่าจะรับเป็นสิ่งใดก็ตาม นายบุญช่วยต้องชำระ ค่าใช้จ่ายส่วนหนึ่งด้วย โจทก์ร่วมไม่มีหน้าที่คืนเงินแก่นายบุญช่วย โรงสีดังกล่าวไม่ได้ ค้างค่าข้าวสารแต่ที่ไม่ได้รับข้าวสารคืนเพราะรัฐบาลยังไม่อนุมัติ ทั้งจำเลยยังตอบโจทก์ ถามค้านรับว่าที่เดินทางไปพร้อมนายบุญช่วยและนางภารดีเนื่องจากนายบุญช่วย ไม่สามารถโต้เถียงหรือต่อรองกับผู้อื่นได้มากนัก แสดงให้เห็นว่า จำเลยไม่ได้ตั้งใจไปรับ ข้าวสาร ๘ กระสอบ แต่จะไปต่อรองรับเป็นทรัพย์สินอื่นแทนข้าวสารอันน่าจะหมายถึงการ รับเงินแทนด้วย ซึ่งหากรับเป็นเงินสดย่อมต้องมีการต่อรองราคากันเนื่องจากหาก โจทก์ร่วมรับซื้อข้าวเปลือกหรือข้าวสารในราคาท้องตลาด โจทก์ร่วมก็ไม่สามารถนำไป ขายโดยได้กำไร เพราะไม่มีผู้ค้าข้าวสารรายย่อยคนใดจะรับซื้อต่อจากโจทก์ร่วมในราคา ท้องตลาดหรือสูงกว่าท้องตลาด และโจทก์ร่วมอาจต้องเสียค่าใช้จ่ายอื่นๆ อีกอันทำให้ ต้นทุนสูงขึ้น เป็นไปไม่ได้ที่โจทก์ร่วมจะรับซื้อในราคาท้องตลาด ดังนั้น จำเลยย่อมทราบ หรือควรทราบว่าสิ่งที่โจทก์ร่วมไม่ได้ให้ราคาข้าวเปลือกเท่ากับราคาที่รัฐบาลกำหนด หรือการที่โจทก์ร่วมเสนอให้ราคาข้าวสารไม่เป็นไปตามที่กลุ่มจำเลยต้องการนั้น เป็นปกติ ธรรมดาของการทำการค้าที่ไม่อาจให้ราคาสูงเท่ากับการรับจำหน่ายของรัฐบาลได้ การซื้อ ขายข้าวเปลือกหรือข้าวสารในราคาเท่าใดต้องมีการต่อรองราคาของทั้งสองฝ่าย

- ๘ -

และจำเลยทราบดีว่าต้องเสียค่าใช้จ่ายอย่างน้อย ๕๓๘ บาท นอกจากนี้ คำเบิกความของโจทก์ร่วมที่ว่า จำเลยแสดงกิริยาก้าวร้าว และกล่าวหาว่าโจทก์ร่วมเป็นคนขี้โกง หลังจากโจทก์ร่วมไม่ยอมซื้อข้าวเปลือกคืนในราคาภิโกลกรัมละ ๑๖.๒๐ บาท สอดคล้องกับข้อความที่จำเลยลงในเฟซบุ๊กว่า “... มันโงงเงินค่าข้าวที่เอาไปประทวนเกิน ๑,๘๒๕ กิโล จากราคา๑๖.๒๐บาท เป็น ๑๒ บาท ตกลงกันอยู่นาน เราก็ยอมเพื่อให้เสร็จ เพราะไม่อยากมีปัญหา เพราะเงินโรงสีมันค้างเรามา ๒ ปีแล้วเลยจะเอาให้เสร็จ ส่วนที่เหลือก็จะทำบุญให้มัน พอจะจ่ายตั้งมันกลับบอกวามันจะหักตั้งไว้อีก ๘๐๐ แคนั้นแหละเหตุเกิดเลย” ทำให้เชื่อว่าจำเลยไม่พอใจโจทก์ร่วมที่ไม่ยอมซื้อข้าวเปลือกในราคา ๑๖.๒๐ บาท และโจทก์ร่วมหักค่าใช้จ่ายอีก ๘๐๐ บาท จนทำให้เกิดการโต้เถียงกัน ทั้งที่รู้หรือควรจะรู้ว่า การที่โจทก์ร่วมทำเช่นนั้นเป็นการกระทำปกติธรรมดาของผู้ค้าขาย ประกอบกับจำเลยเบิกความว่า โจทก์ร่วมหักเงิน ๘๐๐ บาท เป็นค่ารถ จำเลยควรทราบดีว่าการซื้อข้าวเปลือกให้กลายเป็นข้าวสาร การขนย้ายข้าวสารจากโรงสีหนึ่งไปอีกโรงสีหนึ่ง และการนำกระสอบข้าวสารขึ้นบนรถยนต์เพื่อขนส่ง ต้องมีค่าใช้จ่ายเป็นค่าแรงคนงาน ค่าพลังงาน ค่าขนส่ง และค่าใช้จ่ายอื่น ไม่ว่าจะค่าใช้จ่ายนั้นจะเกิดจากความผิดของจำเลยหรือไม่ในการนำข้าวเปลือกไปจำหน่ายเกินวงเงินที่รัฐบาลกำหนด แต่ความผิดก็ไม่ได้เกิดจากโจทก์ร่วมเช่นเดียวกัน ไม่มีเหตุผลใดที่โจทก์ร่วมต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายต่างๆ เหล่านี้เอง จำเลยจะอ้างว่าโจทก์ร่วมมีเงินมาก และนายบุญช่วยเป็นเพียงชานา ซึ่งมีฐานะยากจนกว่าเพื่อให้โจทก์ร่วมไม่หักค่าใช้จ่ายดังกล่าวไม่ได้ หรือจะอ้างว่าต้องจ่ายยอมเพราะประสงค์จะนำข้าวสารไปใช้ทำบุญไม่ได้ เพราะในที่สุดจำเลยกับพวกก็ยินยอมรับเป็นเงิน จำเลยทราบดีว่าถึงอย่างไร ก็ไม่สามารถรับข้าวสารคืนจากโจทก์ร่วมได้เนื่องจากข้าวสารยังอยู่ที่โรงสีในจังหวัดสุรินทร์ หรือจะอ้างว่าโจทก์ร่วมไม่ยอมคืนเอกสารให้ทำให้ไปรับข้าวสารเองไม่ได้ก็ไม่ได้เช่นกัน เพราะปรากฏว่าจำเลยสำเร็จการศึกษานิติศาสตรบัณฑิต ย่อมทราบว่าสามารถแจ้งความดำเนินคดีโจทก์ร่วมได้ ทั้งยังปรากฏตามเอกสารหมาย จ.๔ ว่าจำเลยบอกโจทก์ร่วมว่าจะแจ้งทหารและผู้ว่าราชการ

- ๙ -

จังหวัดให้ตรวจสอบโรงสีโจทก์ร่วม ซึ่งสอดคล้องกับที่โจทก์ร่วมเบิกความว่า ระหว่างการต่อรองราคาจำเลยได้พูดเช่นนั้น แสดงให้เห็นว่าจำเลยทราบว่ามีวิธีดำเนินการอื่นตามกฎหมาย ดังนั้น การที่จำเลยคิดว่าโจทก์ร่วมไม่มีสิทธิหักค่าใช้จ่าย หรือโจทก์ร่วมอาศัยความได้เปรียบทางการเงิน หรืออาศัยโอกาสอื่นเพื่อเอาเปรียบโจทก์ร่วมกับพวก เป็นการคิดเอาเองแต่เพียงฝ่ายเดียวโดยไม่คำนึงถึงเหตุผล ไม่มีเหตุให้จำเลยเชื่อโดยสุจริตว่าโจทก์ร่วมพยายามโกงจำเลยกับพวก ส่วนที่จำเลยพยายามนำสืบว่าจำเลยลงข้อความดังกล่าวเพื่อเตือนชวานาคคนอื่นเพื่อให้เห็นความสุจริตใจของจำเลยนั้น ตามเอกสารหมาย จ.๔ จำเลยลงข้อความทำนองว่า โจทก์ร่วมจะโกงเงิน ๘๐๐ บาท เป็นคนคดโกง ไม่น่าค้าขายด้วย แต่จำเลยเบิกความตอบโจทก์ถามค้านว่า ที่จำเลยลงข้อความเกี่ยวกับเงิน ๘๐๐ บาท หมายถึงนางภารตีได้ตกลงกับโจทก์ร่วมที่จะขายข้าวเปลือกในราคา ๒๑,๙๐๐ บาท แต่โจทก์ร่วมกลับจะจ่ายเงินให้ในราคาของข้าวสารซึ่งเมื่อคำนวณแล้วเป็นจำนวนเงินมากกว่า ๘๐๐ บาท ข้อความที่จำเลยลงในเว็บไซต์เฟซบุ๊กไม่มีความเชื่อมโยงเกี่ยวข้องกับข้อที่จำเลยเบิกความ และไม่ปรากฏว่าจำเลยได้ลงข้อความเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่โจทก์ร่วม ไม่จ่ายเงินเป็นค่าข้าวเปลือกตามที่ตกลงกันแต่กลับจ่ายเงินเป็นค่าข้าวสารในเว็บไซต์เฟซบุ๊กด้วย ทั้งไม่ปรากฏว่าจำเลยได้ให้ข้อเท็จจริงดังกล่าวไว้ต่อพนักงานสอบสวนตั้งแต่แรก ทั้งที่ขณะนั้นจำเลยมีทนายความร่วมรับฟังการสอบสวน ข้อเท็จจริงใดที่จะเป็นประโยชน์แก่จำเลย หากมีข้อเท็จจริงนั้นจริงจำเลยย่อมน่าจะให้การไว้ต่อพนักงานสอบสวน อีกทั้งจำเลยเข้าให้การต่อพนักงานสอบสวน หลังเกิดเหตุประมาณสองสัปดาห์และก่อนให้การจำเลยได้ไปพบพนักงานสอบสวนก่อนครั้งหนึ่งแล้ว น่าจะมีเวลารวบรวมข้อเท็จจริงสำหรับชี้แจงแสดงให้เห็นเจตนาที่ติดต่อพนักงานสอบสวนตามที่จำเลยอ้าง ไม่เชื่อว่า จำเลยกระทำไปเพื่อจะเตือนชวานาคคนอื่น แต่กระทำไปด้วยความโกรธแค้นอันเกิดจากการที่จำเลยกับพวกไม่ได้รับเงินตามจำนวนที่ต้องการ หรือเกิดจากการที่มีการโต้เถียงกันรุนแรง จึงลงข้อความในเว็บไซต์เฟซบุ๊ก ด้วยจุดมุ่งหมายให้ผู้อื่นเกลียดชังโจทก์ร่วมเท่านั้น ดังนั้น

- ๑๐ -

การที่จำเลยแสดงข้อความในเว็บไซต์เฟซบุ๊กตามฟ้องจึงไม่ใช่การแสดงความคิดเห็นหรือข้อความโดยสุจริต ไม่อาจรับประโยชน์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๒๙ ทั้งนี้ ไม่จำเป็นต้องพิจารณาต่อไปว่า กรณีต้องตามมาตรา ๓๒๙ (๑) หรือ ๓๒๙ (๓) หรือไม่ เนื่องจากไม่ว่ากรณีใดจำเลยต้องกระทำโดยสุจริตเสียก่อน มีปัญหาต้องวินิจฉัย ประการต่อไปว่า การกระทำของจำเลยมีเหตุได้รับยกเว้นโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๐ หรือไม่ เห็นว่า เมื่อได้วินิจฉัยแล้วว่าเป็นไปไม่ได้ที่โจทก์ร่วมจะรับซื้อข้าวเปลือกในราคาเท่ากับที่รัฐบาลรับจํานำเนื่องจากรัฐบาลต้องให้ราคาสูงกว่าราคาปกติทั่วไป ไม่เช่นนั้นชาวนาย่อมนำข้าวเปลือกไปขายตามท้องตลาด ไม่นำข้าวเปลือกมาจํานำ ทำให้ไม่มีความจําเป็นต้องรับจํานำข้าวเปลือกจากเกษตรกร และจำเลยทราบดีว่าการรับซื้อข้าวสารคืนต้องเสียค่าใช้จ่ายอย่างน้อย ๕๓๘ บาท ทั้งปกติทั่วไปแล้วโจทก์ร่วมย่อมต้องเสียค่าใช้จ่ายในการดำเนินการต่างๆ นายบุญช่วยควรต้องเสียค่าใช้จ่ายมากกว่า ๕๓๘ บาท ทำให้โจทก์ร่วมต้องเรียกเก็บค่าใช้จ่ายต่างๆ จากนายบุญช่วย ไม่เช่นนั้นโจทก์ร่วมต้องรับผิดชอบเอง โดยจำเลยเบิกความว่าจำเลยทราบว่าโจทก์ร่วมหักเงิน ๘๐๐ บาท เป็นค่ารถ นอกจากนี้ หากโจทก์ร่วมพยายามโกงจำเลยกับพวก หรือให้ราคาอย่างไม่เป็นธรรม จำเลยน่าจะดำเนินการอย่างใดบ้างเพื่อปกป้องชานาคนอื่นตามที่จำเลยอ้าง แต่กลับไม่ปรากฏว่าจำเลยแจ้งความดำเนินคดีโจทก์ร่วม หรือแจ้งเจ้าหน้าที่ทหาร หรือผู้ว่าราชการจังหวัดให้ไปตรวจสอบโรงสีโจทก์ร่วม เชื่อว่าการที่โจทก์ร่วมหักเงิน ๘๐๐ บาท เป็นการกระทำตามปกติทั่วไป ไม่ใช่การพยายามโกงเงินจำเลยกับพวก เมื่อจำเลยมีหน้าที่พิสูจน์ว่าข้อความตามฟ้องเป็นความจริงแต่จำเลยไม่อาจพิสูจน์ได้ จึงต้องรับฟังข้อเท็จจริงว่า ข้อความตามฟ้องเป็นความเท็จ ไม่มีเหตุยกเว้นโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๐ มีปัญหาต้องวินิจฉัยประการต่อไปว่า จำเลยกระทำผิดโดยบังเอิญหรือไม่ จำเลยเบิกความว่า หลังจำเลยกับพวกออกจากโรงสีดังกล่าว จำเลยขับรถยนต์ไปจอดรอนายบุญช่วยและนางภารดีซื้อของเพื่อใช้ทำบุญบ้านระหว่างทางกลับ ซึ่งนางภารดีได้ร้องให้ตลอดทาง จำเลยรู้สึกว่าการจำเลยไม่สามารถปกป้องนางภารดีได้ ทำให้จำเลย

- ๑๑ -

เกิดความเสียใจ อยากรบายความรู้สึก และคิดต่อไปว่าหากจำเลยไปโรงสีดังกล่าว เพียงคนเดียวอาจทำร้ายโจทก์ร่วม แต่นายบุญช่วยและนางภารดีไปด้วยจึงไม่ได้ทำร้าย โจทก์ร่วม ทั้งจำเลยยังพอมีสติอยู่ตลอดเวลา แสดงให้เห็นว่า ขณะอยู่ที่โรงสีดังกล่าว จำเลยมีความคิดยับยั้งชั่งใจทำให้ไม่ก่อเหตุทำร้ายโจทก์ร่วม และจำเลยกับพวกออกจาก โรงสีดังกล่าวโดยไม่มีเหตุการณ์ร้ายแรง ดังนั้น หากจะรับฟังข้อเท็จจริงว่าโจทก์ร่วม จะได้ข่มเหงจำเลยอย่างร้ายแรงด้วยเหตุอันไม่เป็นธรรมจริง แต่เหตุการณ์ดังกล่าว ได้ผ่านพ้นไปแล้ว โดยจำเลยกับพวกออกจากโรงสีดังกล่าวไปและจอตระยนต์ชื่อของ ทั้งก่อนจำเลยจะลงข้อความในเว็บไซต์เฟซบุ๊กจำเลยคิดไตร่ตรองแล้วว่า เป็นการดี ที่ไม่ได้ทำร้ายโจทก์ร่วมอันมีลักษณะที่แสดงให้เห็นว่า จำเลยมีเวลาคิดทบทวน แต่จำเลยได้ลงข้อความในเว็บไซต์เฟซบุ๊กเพราะจำเลยเสียใจที่นางภารดีร้องให้ อันเป็น อีกเหตุการณ์ที่ขาดตอนจากเหตุการณ์แรกแล้ว แม้จะเป็นเวลาใกล้เคียงต่อเนื่องกันตามที่ จำเลยอ้างก็ตาม ไม่อาจถือว่าจำเลยกระทำความผิดต่อโจทก์ร่วมในขณะนั้น จำเลยไม่อาจ อ้างว่าจำเลยกระทำความผิดโดยบันดาลโทสะตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๗๒ มี ปัญหาต้องวินิจฉัยประการสุดท้ายว่า จำเลยต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ ร่วมหรือไม่ เพียงใด เห็นว่า คำร้องขอให้บังคับจำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนของโจทก์ ร่วมเป็นคดีแพ่งที่เกี่ยวข้องกับคดีอาญา ต้องถือข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏในคำพิพากษา คดีส่วนอาญาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๔๖ ดังนั้น เมื่อข้อเท็จจริงคดีส่วนอาญา รับฟังได้ว่า จำเลยหมิ่นประมาทโจทก์ร่วม การกระทำ ของจำเลยย่อมเป็นการละเมิดต่อโจทก์ร่วม จำเลยจึงต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทน แก่โจทก์ร่วม ส่วนค่าสินไหมทดแทนมีเพียงใดนั้น โจทก์ร่วมนำสืบว่า โจทก์ร่วมเป็น เจ้าของโรงสีรวมชัยชูพันธ์ และยังเป็นตัวแทนจำหน่ายปุ๋ยเคมีด้วย โจทก์ร่วมมีเงิน หมุนเวียนในการทำธุรกิจหลายล้านบาทต่อปี การกระทำของจำเลยทำให้โจทก์ร่วม เสียหายเป็นเงิน ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท แต่เมื่อพิจารณาจากคำร้องขอแล้ว โจทก์ร่วม บรรยายในคำร้องขอว่าจำเลยทำให้โจทก์ร่วมเสียหายต่อชื่อเสียง ไม่ใช่เสียหายต่อทางทำ

- ๑๒ -

มาหาได้ ทั้งหากพิจารณาจากเอกสารหมาย จร.๖ แล้ว จะเห็นว่า รายการการทำธุรกรรมของโจทก์ร่วมเป็นปกติเมื่อเปรียบเทียบกับระหว่างก่อนเกิดเหตุและหลังเกิดเหตุ อย่างไรก็ตาม ปรากฏตามสำเนาข้อความเอกสารหมาย จ.๔ ว่า มีผู้ลงข้อความแสดงความคิดเห็นในทางเห็นด้วยและด่าว่าโจทก์ร่วมว่าเป็นคนคดโกง ทั้งยังมีการสาปแช่งโจทก์ร่วมประกอบกับจำเลยไม่เพียงหมิ่นประมาทโจทก์ร่วม แต่จำเลยยังได้แจ้งสถานที่ตั้งโรงสีของโจทก์ร่วมและบอกให้ผู้สอบถามเข้าไปดูหน้าโจทก์ร่วมด้วย การกระทำดังกล่าวย่อมทำให้โจทก์ร่วมเสียหายต่อชื่อเสียงได้รับความอับอาย ทั้งนี้ นางสาวกฤษณาพร พยานโจทก์ร่วมเบิกความว่า เท่าที่พยานติดต่อค้าขายกับโจทก์ร่วม ไม่ปรากฏว่าโจทก์ร่วมไม่ปฏิบัติตามสัญญา โจทก์ร่วมไม่มีพฤติกรรมคดโกง แสดงว่าผู้รู้จักโจทก์ร่วมมาก่อนเมื่อพบข้อความดังกล่าวแล้วก็ยังไม่เชื่อว่าโจทก์ร่วมมีพฤติกรรมเช่นนั้น เชื่อว่า โจทก์ร่วมไม่ได้เสียหายต่อชื่อเสียงถึง ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท ตามขอ ซึ่งเมื่อพิเคราะห์จากที่โจทก์ร่วมเบิกความรับว่าจำเลยได้พูดว่า “อย่าชี้หน้าแม่ผมนะ” แสดงให้เห็นว่าโจทก์ร่วมชี้หน้านางภารตีสันเป็นกิริยาที่ดูหมิ่นผู้อื่นอย่างหนึ่ง ย่อมเป็นปกติที่ผู้ถูกชี้หน้าหรือผู้มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดจะรู้สึกว่าคุณถูกโดยเฉพาอย่างยิ่งผู้อยู่ในฐานะทางการเงินที่ด้อยกว่า และเชื่อว่าโจทก์ร่วมกระทำไปด้วยโทสะจึงน่าจะมีการใช้ถ้อยคำรุนแรงกว่าที่โจทก์ร่วมเบิกความ ส่วนที่โจทก์ร่วมอ้างว่าโจทก์ร่วมไม่ได้ชี้หน้าผู้ใด และโจทก์ร่วมไม่ได้โต้เถียงหรือด่าว่าผู้ใด โจทก์ร่วมพูดด้วยน้ำเสียงปกตินั้นขัดต่อเหตุผล เพราะไม่มีเหตุใดที่จำเลยจะกล่าวเช่นนั้นโดยไม่มีกรกระทำของโจทก์ร่วม เห็นได้ว่าโจทก์ร่วมมีส่วนก่อให้เกิดความเสียหายด้วย ประกอบกับเมื่อพิจารณาจากสถานะทางสังคมของโจทก์ร่วม จำนวนผู้แสดงความคิดเห็นต่อข้อความของจำเลย การที่ผู้แสดงความคิดเห็นไม่รู้จักโจทก์ร่วม และระยะเวลาที่ข้อความดังกล่าวปรากฏในเว็บไซต์เฟซบุ๊กแล้ว เห็นควรกำหนดค่าเสียหายเพียง ๑๐,๐๐๐ บาท

พิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๓๒๘ จำคุก ๔ เดือน กับให้จำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นค่าเสียหายต่อชื่อเสียงแก่

- ๑๓ -

โจทก์ร่วมเป็นเงิน ๑๐,๐๐๐ บาท ค่าฤชาธรรมเนียมส่วนแบ่งให้เป็นพับ พิศุทธะห์ พฤติการณแห่งคดีประกอบรายงานการสืบเสาะและพินิจจำเลยแล้ว เห็นว่า จำเลยหมิ่นประมาทโจทก์ร่วมด้วยการลงข้อความในเว็บไซต์เฟซบุ๊กอันเป็นสื่อสังคมออนไลน์ที่มีผู้เข้าถึงและสามารถส่งต่อข้อความดังกล่าวได้โดยง่ายและรวดเร็ว ทั้งยังสามารถเก็บภาพข้อความต่างๆ ในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์ซึ่งจะทำให้สามารถนำกลับมาใช้อีกได้โดยง่าย แม้จะถูกลบไปแล้วก็ตาม ถือว่าเป็นพฤติการณร้ายแรง ประกอบกับจำเลยสำเร็จการศึกษา นิติศาสตรบัณฑิต แต่จำเลยกลับกระทำความผิดโดยไม่คำนึงถึงความเสียหายที่จะเกิดแก่บุคคลอื่น ทั้งจำเลยเพียงกล่าวอ้างลอยๆ ว่าสำนึกในการกระทำแล้ว แต่ไม่ปรากฏว่า จำเลยสำนึกในการกระทำและพยายามบรรเทาผลร้ายด้วยการกระทำใดที่เป็นรูปธรรม อีกทั้งปรากฏว่าจำเลยไม่ได้เป็นผู้ลบข้อความตามฟ้องตามที่จำเลยอ้าง แต่นายกิตติภพ สายสนอง เป็นผู้ลบข้อความ แม้จำเลยจะอ้างด้วยว่าประสงค์ที่จะขอขมาโจทก์ร่วม แต่โจทก์ร่วมไม่ยอมรับเพื่อแสดงให้เห็นว่าจำเลยสำนึกในการกระทำนั้น จำเลยไม่จำเป็นต้องให้โจทก์ร่วมยอมรับ เนื่องจากจำเลยสามารถที่จะวางเงินชดใช้ค่าเสียหายแก่โจทก์ร่วมไว้ ต่อศาล และสามารถลงข้อความชี้แจงข้อเท็จจริงหรือขอขมาโจทก์ร่วมในเว็บไซต์เฟซบุ๊ก ได้โดยไม่ต้องได้รับความยินยอมของโจทก์ร่วม การที่จำเลยไม่กระทำการดังกล่าวชี้ให้เห็นว่าจำเลยไม่สำนึกในการกระทำ ไม่มีเจตนาที่จะแก้ไขความผิดพลาดที่เกิดขึ้น หากรอการลงโทษจำคุกจำเลยน่าจะจะไม่หลาบจำ และมีโอกาสหวนกลับไปกระทำความผิดอีกได้ เมื่อมีความคับแค้นใจเพราะเห็นว่า เป็นเรื่องเล็กน้อยและหากศาลเห็นว่า จำเลยมีความคับแค้นใจและอยู่ในฐานะทางการเงินที่ด้อยกว่าก็จะรอการลงโทษจำคุก อันจะเป็นเหตุให้สังคมไม่มีความสงบเรียบร้อย ผู้ใดจะว่าร้ายผู้อื่นก็ได้เพียงแค่ว่ามีความรู้ทางเทคโนโลยี ก็สามารถก่อให้เกิดความเสียหายต่อผู้ที่ตนไม่พอใจได้โดยรวดเร็วและเป็นวงกว้าง และเมื่อถูกดำเนินคดีก็จะอ้างเหตุผลเกี่ยวกับความคับแค้นใจและฐานะทางการเงิน เพื่อจะไม่ต้องรับโทษจำคุก ทั้งจะเป็นแบบอย่างให้ผู้อื่นไม่พึงพากระบวนการยุติธรรม

- ๑๔ -

จำเลยไม่ได้กระทำการใดให้มีเหตุแห่งการปรานี จึงไม่รอกการลงโทษจำคุกแก่จำเลย
ข้อหาอื่นนอกจากนี้ให้ยก /

นายเอกदनัย เตชะจงจินตนา

นางสาวพิชาณี สัมภาเงิน